

Kære Mette Frederiksen og Helle Thorning-Schmidt

I januar måned 2014, bliver jeg og min familie ramt af den nye kontanthjælpsreform. Det gør vi, fordi jeg er kronisk syg, og aldrig kan blive rask igen. Vi bliver ramt, fordi jeg ikke har muligheden for, at gå i gang med en uddannelse, eller tage et fuldtids – eller deltidsjob, og derfor sidder fast på kontanthjælp. Jeg ville ellers meget gerne. Jeg håber på, at kunne få et flexjob, men det tager lang tid, inden jeg overhovedet kan søge det.

Mit højeste ønske er, at vågne en morgen, og være rask, og aldrig blive kronisk syg igen. At kunne stå op, og ikke allerede være druknende træt, efter at have taget et bad, ordnet hår og taget tøj på. At kunne klæde mig på, og kører afsted på arbejde, og være fyldt med energi til en hel dag og aften, og ikke en eneste gang i løbet af dagen, at mærke smerte.

Mit højeste ønske er, at være helt normal, ikke at fejle noget, at kunne arbejde, være mor, handle, lave mad, gøre rent, vande blomster, ordne have, pleje mine hobby'er, følge med i en film, kunne læse en bog på kortere tid, end seks måneder, kunne fører en samtale, uden at skulle lede efter ordene, ikke at glemme hvad emnet for samtalen er, at kunne huske bare 50 % af mine aftaler, i stedet for kun 5 % - alt dette, som jeg kunne engang, og som alle raske mennesker klare det, og uden at blive andet, end bare almindeligt træt. Og ikke mindst - at kunne være kæreste/samlever for min dejlige, skønne og forstående kæreste, på lige fod – at kunne tage bare halvdelen af de huslige og daglige pligter, og ikke se min arbejdende kæreste, også skulle klare hjemmet, og hele tiden bærer det tunge læs.

Men... Der er noget, der næsten er værre, end alt det andet. Noget, der gør, at jeg mere end noget andet, ville ønske, at jeg var rask, som DIG... Det vender jeg tilbage til.

En ting er, at blive syg. At have så ondt, at jeg skriger og vrider mig pga. smerter, at blive træt som et ondt år, bare af at lægge rent tøj sammen, og være nødt til at hvile i en time, at have konstant dårlig mave, og aldrig vide hvornår jeg skal knibe ballerne sammen og LØBE til nærmeste toilet – helst uden nogen opdager hvor meget det haster. At få ondt af at have tøj på (TØJ (!!)), for pokker – det er svært at undvære at have på), og alle de andre ting, der følger med min sygdom – den ene af dem. En af de andre føles som at have hovedet i en klappet bjørnefælde. Nej, det er ikke overdrevet, desværre.

En anden ting er, at accepterer, at jeg er syg – for altid! At accepterer, at jeg ikke kan få det job, jeg allerhelst i hele verden vil have, og som jeg altid har drømt om. At være fotograf. Det kommer aldrig til at ske. Jeg er ikke i stand til, at tage uddannelsen, og jeg ville ikke kunne slæbe på udstyret. Så skulle jeg have en assistent – altså, helt urealistisk. Det smerter bare at skrive disse ord... Jeg kommer nok aldrig helt til at acceptere det. Men jeg tolererer det, det er jeg nødt til. Ellers visner jeg. Jeg har forsøgt at ændre på min situation, også selvom jeg godt vidste, at det sikkert ikke ville ændre noget, men det skulle i det mindste forsøges. Jeg er stoppet med at ryge efter 20 år (for omkring 1½ år siden), og jeg har tabt mig mere end 30 kg, ud af de 50 jeg havde taget på (fordi jeg blev mere og mere syg, og fik mere og mere ondt – man tager på, når man kan bevæge sig mindre og mindre, og er så syg, at man må være meget sengeliggende), og er kommet ned på min normalvægt.

Men det er ikke kun, at accepterer sin sygdom i forhold til arbejde/identitet. Det er også i forhold til mine hobbyer og interesser (ud over at fotografere). Jeg elsker at male og tegne, nusse om blomster, at ordne have, at gå lange ture med mine hunde, og mange andre ting. Nogle ting kan jeg ganske kort

tid af gangen, andre ting kan jeg slet ikke mere, og kommer aldrig til det igen. At male kan jeg lidt endnu, men gør det meget sjældent, da det er direkte deprimerende, at jeg ikke kan holde til det særlig længe af gangen. At tegne giver ondt i fingre og hånd. Og sådan er der hele tiden noget. Men det kan man lære at leve med. Jeg prøver at finde glæde i de ting jeg godt kan, og bruger ikke så meget tid på, at tænke på de ting jeg ikke kan.

Man lærer at leve med det hele. Smerter, træthed, at skulle undvære ting man har kært, osv. Der er ikke andet for. Hvis man ikke lærer at leve med det, er der ikke noget liv tilbage. Jeg er mor, og kan derfor ikke tillade mig andet, end at leve livet videre, og prøve at få det bedste ud af det.

Men noget jeg har svært ved at leve med, og aldrig kommer til at accepterer – som jeg vil påstå er det værste ved hele denne situation (og tro mig, jeg kan nævne mange ting om situationen, at være syg, som ville knække selv den stærkeste mand) – det er, at dét at være syg her i Danmark, er det mest nedværdigende, ubehagelige, ydmygende og mest modbydelige jeg i mit næsten 35 år lange liv har oplevet. Jeg ville gøre alt, ALT (!!), for, at blive rask, alene for aldrig mere, at skulle opleve, hvad venner, familie, kommune og andre kan finde på at byde én, ene og alene fordi man er syg. Og tænk sig – nogen tror fandeme, at man finder på, at man er syg. Ja da – for hvem gad ikke få den ydmygende behandling alle steder fra, for at få den formue man får, af at være på kontanthjælp? Vi ved alle hvilken guldmine det er, og det er helt bestemt alle ydmygelserne og nedværdigelserne værd, ikke?

Det mener I politikere i hvert fald, at vi syge må mene. Og det skal der gøres noget ved! Så fra januar 2014, som er lige om hjørnet, kommer der andre boller på suppen! Så skal piben nok få en anden lyd!

Nu skal man helst slet ikke kunne overleve på kontanthjælp. Og hvis du er samlevende, skal den arbejdende part betale gildet.

I vores tilfælde, er der også et barn der skal forsørges. Det betyder, at jeg i en alder af 35 år, ikke vil være i stand til, at kunne forsørge mit eget barn. Jeg vil ikke engang kunne forsørge mig selv! Og drømmen om flexjob går også fløjten. For, for, at få tilkendt flexjob, skal man i arbejdsprøvning. Det vil jeg rigtig gerne, det er ikke det, der er problemet. Men jeg kan ikke komme derhen..! Jeg vil ikke længere have råd til bil. Jeg kan fysisk ikke gå ned til bussen og hjem igen hver dag, og selv hvis jeg kunne, så har jeg ikke råd til bussen..! Jeg vil heller ikke kunne komme til møde med min sagsbehandler, når jeg bliver indkaldt til møde. Eneste trøst er, at jeg da i det mindste ikke mister penge af den grund.

Der er dog en større bekymring end noget andet – jeg er dødsens ræd for, at der sker et uheld herhjemme, og jeg ikke kan ringe 112. Det kan man nemlig ikke, når man ikke har råd til en telefon. Men sådan kommer det til at være, når man er kronisk syg i Danmark. Jeg må indrømme, at jeg synes det er slemt nok nu – men det er intet i forhold til, hvad der venter om mindre end tre måneder. Nogen vil måske mene, at vi bare kan gå hver til sit (det omvendte af tvangsægteskab?), og flytte fra hinanden. Men hvem skal betale for det? Hvordan skal vi hver især finde penge til indskud og flytning? Og hvordan skal der findes penge til, at den ene kan købe seng, sofa, tv, klædeskab osv osv osv, som en af os kommer til at mangle?

Nej... Vi sidder totalt og helt og aldeles fast i denne situation, og vi har ingen mulighed for, at komme ud af den.

Og nej... Jeg bliver IKKE rask af, at man tager mine penge fra mig, fra os. Til gengæld bliver jeg højst sandsynligt meget mere syg. Men jeg har jo alligevel også mistet min værdi, i dét jeg blev syg, ikke?

Med venlig hilsen

Louise Kristina Nielsen (én af de mange tusinde syge i Danmark, der er på kontanthjælp - som er den indtægt du kan få, når du er kronisk syg i Danmark, og ikke længere kan få sygedagpenge).

P.S.: I dag d. 21.10.13, var der et opslag på en åben gruppe på Facebook, hvor en ung kvinde skrev, at hun overvejer selvmord p.g.a. den nye reform, da hun så kan være sikker på, at hendes to børn får mad (!!). Hun er ikke den eneste, der sidder i de overvejelser, der er mange tusinde, der er syge, og der er mange, der ikke aner deres levende råd, og kun ser selvmord som løsning, for at redde deres børn. Vil I ikke godt forstå, hvad det er I gør, og at det er syge mennesker I gør det her ved! Vi har jo ikke en ærlig chance..!